

Arrest

nr. 186 966 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, van Turkse nationaliteit, huwt op 5 augustus 2011, in Turkije, met de Heer C. H., van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2013 dient de verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging te Ankara een eerste aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 29 april 2013 tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging.

Op 31 juli 2014 dient de verzoekster bij de Belgische vertegenwoordiging te Ankara een tweede aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde weigert op 6 november 2014 de afgifte van het visum gezinshereniging.

Op 20 oktober 2015 verkrijgt de verzoekster van de Franse autoriteiten een Schengenvisum, waarna zij op 25 oktober 2015 het Schengengrondgebied binnenkomt via Frankrijk.

Op 8 december 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenote van een Belg (bijlage 19ter).

Op 6 juni 2016 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte, die op 29 juni 2016 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2015 werd ingediend door:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 07.08.1958

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd: een attest afgeleverd door de FOD pensioenen, rekeninguittreksels met bewijs van het overschrijven van het pensioen en een eenmalige overschrijving van 9000 Euro door een privé-bedrijf aan de referentiepersoon, aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende aanslagen over het IJ2013 AJ2014.

Uit het document van de FOD pensioenen blijkt dat het maandelijks pensioen uit 2 delen bestaat, een deel rustpensioen als werknemer en een deel inkomensgarantie voor ouderen. Inkomensgarantie voor ouderen of IGO is sociale bijstand die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken, maar door hun leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW. Inkomens die bekomen worden via het Belgische sociale bijstandsselsel kunnen niet in aanmerking genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Alle andere bewijzen mbt tot het inkomen van de referentiepersoon, namelijk het deel rustpensioen en het eenmalige bedrag dat werd overgemaakt doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voor zover de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou moeten worden gemaakt, is het onoverkomelijk om te moeten vaststellen dat de referentiepersoon als behoeftig dient te worden beschouwd, gezien de RVP hem inkomensgarantie voor ouderen bijpast. Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan het rustpensioen, de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand) en het eenmalige bedrag. Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij deze analyse.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt het beroep voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet *juncto* de standstillbepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het Aanvullend Protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 (hierna: het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije), van artikel 13 van het besluit 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: het besluit 1/80), van de artikelen 7, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 juncto de standstillbepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het aanvullend protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 en anderzijds artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, schending van artikel 7, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29.7.1991, het hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel:

Schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 juncto de standstillbepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het aanvullend protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 en anderzijds artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije

De toenmalige EEG heeft een aantal overeenkomsten gesloten met derde landen, waaronder Turkije, om de migratie van deze derde landen naar de EEG-lidstaten te bevorderen en als voorbereiding voor een toekomstig lidmaatschap van Turkije;

Deze Associatieovereenkomst werd ondermeer aangevuld met een Aanvullend Protocol van 23 november 1970, waarin in het artikel 41, lid 1 een standstillbepaling werd opgenomen die luidt als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

In het raam van de opgerichte Associatieraad EEG-Turkije op 19 september 1980 kwam het Besluit 1/80 tot stand met het oog op de realisatie van het vrije werknemersverkeer tussen Turkije en de EEG. Ook dit besluit kent een standstillbepaling in het artikel 13, dat luidt als volgt:

„De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”

Sinds het arrest Abatay van het Hof van Justitie (HvJ C-317/01, Abatay, Jur. 2003, I, 12301) staat vast dat beide standstillbepalingen een rechtstreekse werking hebben en dus in casu kunnen worden ingeroepen door verzoekster (zie ook HvJ Comm./Nederland, 29.4.2010, C-93/07; Oguz, 21.7.2011, C-186/10; Dereci, 15.11.2011, C-256/11; in het eerste arrest wordt gezegd dat art. 41, lid een algemene gelding heeft en bijgevolg kunnen ingeroepen worden door elke Turk, en in het laatste arrest wordt deze bepaling toegepast op de gezinshereniging);

Zeer uitdrukkelijk stelde het Hof van Justitie in zijn arrest Tum en Dari (HvJ C-16/05, Tum & Dari, Jur. 2007, I, 7415, r.o. 53-55) dat de standstillbepaling uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol zich ertegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die tot doel of tot gevolg heeft dat aan de vestiging (en daarmee samenhangend aan het verblijf) van een Turkse onderdaan strengere voorwaarden worden gesteld dan deze die golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat in werking trad op 1 januari 1973.

Het artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol bevat op zichzelf geen recht op verblijf, zodat de lidstaten vrij blijven om een eigen immigratiebeleid te voeren. Daarentegen kan een lidstaat zijn immigratiebeleid ten aanzien van Turkse werknemers en hun gezinsleden niet verstrengen.

In de Belgische context moet worden vastgesteld dat de wetgever met de wet van 8 juli 2011 een verstrenging van het gemeen recht inzake toelating tot het verblijf van meer dan drie maanden heeft ingevoerd ten opzichte van de eerste versie van de wet van 15.12.1980.

In casu kan verzoekster zich beroepen op de standstillbepalingen uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol en, voor zoveel als nodig uit artikel 13 van het Besluit 1/80.

Het Aanvullend Protocol en het Besluit 1/80 van de Asssociatieraad zijn beiden inderdaad internationale verdragen (voor het Besluit 1/80 is het wellicht preciezer te stellen dat het gaat om een besluit van een bij internationaal verdrag - nl. de Associatieovereenkomst EEG-Turkije van 1963 opgerichte Asssociatieraad - waardoor dit Besluit 1/80 zelf ook dezelfde waarde heeft).

Bovendien werd in de voormelde arresten van het Hof van Justitie (o.a. Abatay en Tum & Dari) uitdrukkelijk bepaald dat deze bepalingen rechtstreekse werking hebben, zodat verzoekster zich erop kan beroepen.

Met andere woorden gelden ten aanzien van verzoekster de bepalingen van de vreemdelingenwet zoals die bestond bij de inwerkingtreding ervan, aangezien verscheidene wetswijzigingen restrictievere voorwaarden hebben opgelegd aan de vreemdeling van gemeen recht;

Na de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011, en alleszins op vandaag, stelt artikel 40ter Vreemdelingenwet aan de echtgenoot van de vreemdeling van gemeen recht dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zodat alleszins vaststaat dat de vreemdelingenwet sindsdien minstens op dit punt strengere voorwaarden oplegt aan de vreemdeling van gemeen recht.

Precies omwille van dit punt wordt de aanvraag afgewezen.

Uw Raad heeft bij arrest nr 165 102 van 31 maart 2016 in een zaak de beslissing van de tegenpartij vernietigd door te beslissen dat Besluit 1/80 in België van toepassing is sedert 1 december 1980 en de inkomstenvoorwaarde, ingevoerd in de vreemdelingenwet bij wet van 8 juli 2011, een verstrenging inhoudt van de voorwaarden betreffende het verblijf van vreemdelingen die hun Belgische echtgenoten willen vervoegen door aan de persoon die wordt vervoegd op te leggen dat deze moet bewijzen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen; dat deze nieuwe voorwaarde een nieuwe beperking inhoudt in de zin van artikel 13 van Besluit 1/80 en dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, van Turkse nationaliteit en van zijn rechten op basis van Besluit 1/80 en artikel 41,§1° van Aanvullend Protocol zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Tweede onderdeel:

Schending van de artikelen 7, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen d.d. 29.7.1991, het hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Tegenpartij heeft de aanvraag tot verblijf van verzoekster afgewezen met de motivatie dat de te vervoegen persoon, namelijk de echtgenoot van verzoekster, niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de neergelegde stukken over de inkomsten niet aantonen dat de echtgenotes bestaansmiddelen toereikend zijn.

Bovendien argumenteert tegenpartij dat voor zover de behoefteanalyse zou moeten gemaakt worden overeenkomstig artikel 42,§1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet, de referentiepersoon als behoeftig dient te worden beschouwd.

Artikel 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De wet van 29.7.1991 voorziet dat een administratieve beslissing een motivatie dient te bevatten die adequaat is.

Een adequate motivatie houdt in dat de motivatie gebaseerd moet zijn op juridische feitelijke gegevens die de overheid correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42,§1, alinea 2 stelt het volgende:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid (eigen onderlijning)

Het is niet aan verzoekster of te vervoegen persoon om de informatie over te maken voor de behoefteanalyse, maar de tegenpartij diende de nodige inlichtingen op te vragen voor de bestreden beslissing teneinde een behoefteanalyse op te maken zoals gesteld in artikel 42,§1, alinea 2 van de vreemdelingenwet hetgeen niet is gebeurd door de tegenpartij.

De referentiepersoon, namelijk verzoekers echtgenoot, de heer H. M. C., heeft een onroerend goed in eigendom waarvan het gelijkvloers wordt verhuurd aan 1000 euro per maand.

De hypothecaire lening is reeds afbetaald en heeft de referentiepersoon geen schulden lopende bij de banken hetgeen blijkt uit het register van de Nationale Bank.

Hetgeen de echtgenoot van verzoekster ontvangt als huurinkomsten is als een inkomen te beschouwen en worden hiermee geen leningen afbetaald.

Deze inlichtingen over de referentiepersoon werden door de tegenpartij niet opgevraagd teneinde de behoeftenanalyse te maken zoals de wet voorschrijft overeenkomstig artikel 42,§1, al. 2 van de Vreemdelingenwet.

Tegenpartij is niet zorgvuldig omgegaan met het dossier van verzoekster en heeft eveneens het hoorplicht van verzoekster geschonden door niet tijdig de inlichtingen op te vragen en haar te horen over de financiële situatie van het gezin.

Het niet voldoen aan de inkomensvoorwaarde houdt niet automatisch een weigering in. De tegenpartij diende over te gaan tot een behoefteanalyse (RvV arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012).

Het Hof van Justitie besliste in het arrest Chakroun dd. 4 maart 2010 dat, aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Uw Raad vernietigde bij arrest nr 142 445 van 31 maart 2015 de beslissing van de tegenpartij die enkel rekening hield met enkele loonfiches in plaats van rekening te houden met al de pertinente stukken in het dossier aangezien deze stukken de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dienden te bewijzen van de echtgenote van verzoeker en dat vaststond dat tegenpartij het dossier niet had onderworpen aan een volledig en concreet onderzoek van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker zoals opgelegd in artikel 40ter van wet van 15.12.1980 rekening houdend met het arrest Chakroun.

Uit de motivering blijkt dat tegenpartij niet is overgegaan tot een concrete beoordeling van de situatie en de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster.

In het arrest nr 157 132 van 26 november 2015 heeft uw Raad beslist dat tegenpartij de verplichting heeft om te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te en hiervoor alle inlichtingen kan opvragen aan de vreemdeling of de Belgische overheid hetgeen de tegenpartij naliet te doen. De behoeftenanalyse is een verplichting voor de tegenpartij en is niet facultatief. De tegenpartij heeft de beslissing niet voldoende gemotiveerd en schendt hierdoor de artikelen 40ter en 42,\$1er , alinea 2 van de vreemdelingenwet.

De beslissing bevat een stereotype motivering en is niet verantwoord in rechte en in feite.

2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in uitvoering van artikel 7, 1^e alinea, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoekster het land dient te verlaten en desnoods teruggeleid zal worden naar de grens gepaard gaande met vrijheidsberoving als administratieve maatregel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd en stereotiep.

De overhandiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten is voor de tegenpartij facultatief die een aparte beslissing inhoudt en die geldig moet gemotiveerd moet zijn in feite en in rechte.

De tegenpartij legt niet uit om welke reden zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen lastens verzoekster.

Bijgevolg, is de beslissing niet geldig gemotiveerd.

In het arrest nr 127634 van 30 juli 2014 heeft uw Raad beslist dat het feit dat een vreemdeling niet beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk hij niet automatisch illegaal in het land verblijft; dat een beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten verschillende juridische gevolgen hebben en het twee verschillende administratieve akten betreffen.

Uw Raad heeft dus beslist dat de verplichting tot formele motivering, tot hetgeen de administratieve overheid is gebonden, aan de bestemming van de beslissing duidelijk moet laten blijken om welke reden de administratieve overheid deze beslissing geeft genomen of op welke motieven de beslissing steunt zonder dat de overheid de motieven van de motieven dient uit te leggen. Het volstaat dat de beslissing duidelijk de reden opgeeft teneinde de bestemming toe te laten de beweegredenen te begrijpen en desnoods hem toe te laten deze beslissing aan te vechten in het kader van een beroep en de bevoegde rechtbank toelaat zijn controlebevoegdheid hierover te kunnen uitoefenen.

Artikel 74/13 van de wet van 14.12.1980 stelt het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten kan op geen enkele manier afgeleid worden dat tegenpartij hiermee rekening heeft gehouden of bij het nemen van de beslissing deze in overweging genomen.

Uit hetgeen volgt dient de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd worden.

3.

Tegenpartij diende bovendien verzoekster te horen in het kader van beginsel audi alteram partem voorafgaand aan de bestreden beslissing en haar de gelegenheid te geven om haar standpunt duidelijk te maken en uitleg te geven.

Verzoekster heeft deze gelegenheid niet gehad.

De Raad van State heeft in een arrest 230 256 van 19 februari 2015 herhaalt dat het recht om te horen aan elke persoon de gelegenheid garandeert om zijn standpunt te verduidelijken op een nuttige en noodzakelijke manier tijdens de administratieve procedure en vooraleer een beslissing wordt genomen die de belangen van verzoeker op een ongunstige manier kan beïnvloeden. Het hoorrecht, waartoe de administratieve overheid is gebonden, heeft tot doel ervoor te zorgen dat de administratie rekening kan houden met alle pertinente elementen van het dossier. Het recht om te horen dient aan de administratieve overheid toe te laten het dossier voor te bereiden op een manier dat zij de beslissing met kennis van zaken neemt en haar toelaat juist te motiveren opdat de bestemming, indien nodig, geldig zijn recht op beroep kan uitoefenen (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36,37 et 59).

De bestreden beslissing houdt een maatregel in dat haar belangen ernstig schaadt.

Indien verzoekster werd gehoord kon zij de huurinkomsten van haar echtgenoot eveneens meedelen en meer informatie geven over hun bestaansmiddelen om aan te tonen dat haar echtgenoot niet behoeftig is en wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en verplicht de administratie tot het verrichten van een minutieuze onderzoek naar feiten, tot het verzamelen van alle noodzakelijke inlichtingen voor het nemen van de beslissing en rekening te houden met alle elementen van het dossier teneinde een beslissing met kennis van zaken nadat redelijkerwijs alle noodzakelijke elementen werden geapprecieerd die nodig zijn voor de beslissing van het voorliggend geval (RvV nr 216 987 van 21 december 2011).”

3.1. In een eerste middelenonderdeel betoogt de verzoekster in wezen dat de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet *in casu* niet kon worden toegepast gelet op haar Turkse nationaliteit en gelet op de standstillverplichting die voortvloeit uit artikel 41, §1 van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije en artikel 13 van het besluit 1/80. De verzoekster meent dat de verplichting dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ingevoerd bij wet van 8 juli 2011, een verstrenging inhoudt voor de gezinshereniging.

De Raad merkt dienaangaande op dat niet kan worden ingezien en de verzoekster niet aantoont dat zij zich *in casu* kan beroepen op de artikelen 41, §1 van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije en artikel 13 van het besluit 1/80.

Artikel 41, eerste lid van voormeld Aanvullend Protocol luidt als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (*Pb.L.* 29 december 1964, afl. 64).

De Raad benadrukt dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat*

voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen; de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen.” (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

Verdere rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: *“(…) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (…), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat.” (HvJ 19 februari 2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).*

Voorts oordeelde het Hof dat: *“Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (…) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken.” (HvJ 29 april 2010, C-92/7, ro. 47).*

De Unierechtelijke invulling van het begrip “vrijheid van vestiging” omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft in andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen die gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

In casu blijkt niet dat de verzoekster, die de Turkse nationaliteit heeft, op enig ogenblik in België actief was als zelfstandige of diensten verrichte, of dat zij voornemens is (geweest) om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten. Nu niet wordt aangetoond dat de verzoekster voornemens was deze economische vrijheden, met name de vrijheid van vestiging of het vrij verrichten van diensten, uit te oefenen, kan zij zich niet beroepen op artikel 41, eerste lid van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije. De door de verzoekster geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie kan in dit geval dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 13 van het besluit 1/80. Deze bepaling stelt als volgt:

“De Lid-Staten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”

Voormelde bepaling vindt blijkens haar bewoordingen toepassing in de situatie van “werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn”. Dit artikel heeft betrekking op de Turkse werknemers en hun familieleden. Zoals eerder gesteld blijkt niet dat de verzoekster een verblijf in België beoogde als werknemer of dat zij er economisch actief is geweest. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de thans betwiste verblijfsweigering uitsluitend kadert in verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid niet van een Turkse staatsburger maar wel van een burger van de Unie, met name diende zij een verblijfsaanvraag in in functie van haar Belgische echtgenoot. Nog los van de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot gepensioneerd is, komt

zij bijgevolg ook niet in aanmerking als een familielid (echtgenote) van een in een lidstaat van de Unie gevestigde Turkse werknemer.

Bijgevolg dient in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat de verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 41, §1, van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije noch van artikel 13 van het besluit 1/80.

Het eerste middelenonderdeel mist zodoende juridische grondslag.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, *juncto* artikel 41, §1 van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst met Turkije en artikel 13 van het besluit 1/80, blijkt niet.

3.2. In een tweede middelenonderdeel voert de verzoekster ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Ook artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke, formele motiveringsverplichting. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoekster voert een schending van de bovengenoemde bepalingen en beginsel aan in het raam van de tevens aangevoerde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet. De verzoekster meent met name dat de bestreden akte geen afdoende motivering bevat inzake de door artikel 42, §1 voorgeschreven behoefteanalyse.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden weigeringsbeslissing, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Hoewel de verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het referentiebedrag niet mag worden aangewend als een minimuminkomen onder hetwelk de gezinshereniging niet kan worden toegestaan en dat in elk geval een concreet onderzoek van haar situatie en die van haar echtgenoot zich opdringt, dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden akte, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster

voorhoudt, duidelijk blijkt dat de gemachtigde wel degelijk is overgegaan tot een concrete behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden weigeringsbeslissing berust met name op de volgende vaststellingen:

“Ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd: een attest afgeleverd door de FOD pensioenen, rekeninguittreksels met bewijs van het overschrijven van het pensioen en een eenmalige overschrijving van 9000 Euro door een privé-bedrijf aan de referentiepersoon, aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende aanslagen over het IJ2013 AJ2014. Uit het document van de FOD pensioenen blijkt dat het maandelijks pensioen uit 2 delen bestaat, een deel rustpensioen als werknemer en een deel inkomensgarantie voor ouderen. Inkomensgarantie voor ouderen of IGO is sociale bijstand die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken, maar door hun leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW. Inkomens die bekomen worden via het Belgische sociale bijstandsselsel kunnen niet in aanmerking genomen worden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Alle andere bewijzen mbt tot het inkomen van de referentiepersoon, namelijk het deel rustpensioen en het eenmalige bedrag dat werd overgemaakt doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Voor zover de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou moeten worden gemaakt, is het onoverkomelijk om te moeten vaststellen dat de referentiepersoon als behoeftig dient te worden beschouwd, gezien de RVP hem inkomensgarantie voor ouderen bijpast. Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan het rustpensioen, de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand) en het eenmalige bedrag. Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De Dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij deze analyse.”

De gemachtigde motiveert aldus dat het onoverkomelijk is om te moeten vaststellen dat de referentiepersoon, dit is verzoeksters echtgenoot, als behoeftig dient te worden beschouwd, gezien de Rijksdienst voor Pensioenen (RVP) hem inkomensgarantie voor ouderen bijpast. De gemachtigde stelt verder dat, om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan, de referentiepersoon minimaal zou moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan het rustpensioen, de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand) en het eenmalige bedrag tezamen. Dit is volgens de gemachtigde immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De gemachtigde sluit zich uitdrukkelijk aan bij deze analyse van de RVP.

De voormelde vaststellingen getuigen geenszins van een gestereotypeerde motivering. In tegendeel werd de concrete (financiële) situatie van de verzoekster en die van haar echtgenoot in rekening genomen. De verzoekster betwist geenszins dat het pensioen van haar echtgenoot uit twee delen bestaat, met name een rustpensioen en een inkomstengarantie voor ouderen. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekster betwist evenmin dat de inkomstengarantie voor ouderen sociale bijstand uitmaakt aangezien zij wordt toegekend aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken, maar door hun leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat de echtgenoot van de verzoekster, gezien hij sociale bijstand geniet, als behoeftig moet worden beschouwd. De verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid zou zijn gekomen tot de conclusie dat haar echtgenoot, in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, minimaal over de betreffende inkomsten uit het rustpensioen, de inkomensgarantie voor ouderen (maar niet uit sociale bijstand) en het eenmalig bedrag van 9.000 euro zou moeten beschikken om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien.

Waar de verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met het maandelijks inkomen van 1.000 euro waarover haar echtgenoot zou kunnen beschikken, en dat afkomstig zou zijn van de verhuur van een onroerend goed, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en dat de verzoekster ook niet aantoont dat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag van 8 december 2015 deze inkomsten heeft kenbaar gemaakt aan het bevoegde bestuur. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten dat hij deze beweerde inkomsten niet in rekening heeft genomen.

Er dient immers te worden benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk naar voor komt dat de bewijslast met betrekking tot de stabiele, voldoende

en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken, bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf ligt. Nergens uit artikel 40ter of artikel 42 van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan het bestuur zou toekomen om zelf inlichtingen op te vragen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon. Het is in tegendeel aan de aanvrager om aan te tonen dat hij aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Hiertoe dient hij bij zijn aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag (bijlage 19ter) de nodige bewijsstukken bij te brengen waaruit de inkomsten van de referentiepersoon kunnen blijken. Het is vervolgens aan het bestuur om te oordelen of deze inkomsten van die aard zijn dat zij een verblijfsrecht van het gezinslid kunnen rechtvaardigen. Het kwam dan ook de verzoekster toe om de bestaansmiddelen aan te tonen, en om hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeksters bewering dat haar echtgenoot 1.000 euro per maand ontvangt aan huurgelden, geen steun vindt in het door haar voorgelegde contract nu dit een contract van bepaalde duur betreft dat reeds een einde nam op 28 februari 2015. Met loutere beweerde inkomsten, kan de verzoekster de bestreden weigeringsbeslissing dan ook niet vitiëren.

In de mate dat de verzoekster de gemachtigde verwijt geen extra inlichtingen gevraagd te hebben of haar niet te hebben gehoord, merkt de Raad op dat uit de bijlage 19ter van 8 december 2015 duidelijk blijkt dat haar wordt gevraagd het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van haar echtgenoot bij te brengen. In tegenstelling het hetgeen de verzoekster voorhoudt, kan uit artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat de gemachtigde in het kader van de behoefteanalyse inlichtingen dient op te vragen betreffende de inkomsten van de referentiepersoon. De verzoekster lijkt het begrip 'inkomsten' of 'bestaansmiddelen' te verwarren met het begrip 'behoeften'. Het is met betrekking tot de reële behoeften van de referentiepersoon en zijn familielid dat het bestuur inlichtingen kan inwinnen. Dit neemt echter niet weg dat de inkomsten zelf moeten worden aangetoond door de aanvrager.

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht en waar zij stelt dat zij niet de kans heeft gehad om haar standpunt aangaande de inkomsten en de behoefte van haar echtgenoot duidelijk te maken en uitleg te geven, beklemt de Raad dat de thans bestreden weigeringsbeslissing het antwoord betreft op verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Gelet op de toepasselijke regelgeving, dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoekster er zich van bewust diende te zijn dat zij, teneinde een verblijf te verkrijgen als echtgenote van haar Belgische man, diende aan te tonen dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit blijkt, zoals *supra* reeds aangehaald, eveneens uit de bijlage 19ter van 8 december 2015. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zodoende dat de verzoekster reeds op het moment van het indienen van de aanvraag werd gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten neer te leggen "*Bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg*".

Het staat dan ook vast dat de verzoekster voorafgaand aan de thans bestreden weigeringsbeslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. Daar waar de verzoekster voor het eerst bij het verzoekschrift een – reeds beëindigde - handelshuurovereenkomst voegt, merkt de Raad op dat de verzoekster nagelaten heeft deze stukken over te maken toen haar werd gevraagd om bewijzen bij te brengen dat haar echtgenoot over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Er valt niet in te zien waarom de verzoekster in de onmogelijkheid zou zijn geweest om deze stukken op een nuttig tijdstip over te maken aan de diensten van de verweerder. Het bijbrengen van deze stukken in de procedure ten overstaan van de Raad, neemt niet weg dat de verzoekster in het kader van de kwestieuze aanvraagprocedure wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om haar situatie kenbaar te maken en bewijzen bij te brengen. De Raad wijst er op dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekster de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

In het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maakt de verzoekster derhalve geen schending aannemelijk van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de hoorplicht. De verzoekster toont evenmin aan dat deze weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. Wat betreft de beslissing om de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, stelt de verzoekster dat dit bevel niet of althans stereotiep is gemotiveerd. De verzoekster geeft aan dat de overhandiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten voor de gemachtigde facultatief is en dat dit een aparte beslissing inhoudt die geldig moet gemotiveerd moet zijn in feite en in rechte. Met betrekking tot deze laatste argumentatie, kan de Raad de verzoekster bijtreden.

De verzoekster kan echter niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden akte niet wordt toegelicht om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen. De Raad stelt immers vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de bestreden akte op duidelijke wijze motiveert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat het legaal verblijf van de verzoekster in België is verstreken. Deze motivering, in rechte en in feite, wordt door de verzoekster niet betwist laat staan weerlegd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekster betoogt verder dat de verweerder had moeten rekening houden met de inhoud van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten kan volgens haar echter op geen enkele manier afgeleid worden dat de verweerder hiermee rekening heeft gehouden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

De verzoekster acht voornoemde bepaling geschonden, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk met welke specifieke elementen de verweerder dan wel rekening had moeten houden. Zij brengt geen enkel concreet element aan met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, of de gezondheidstoestand, zodat zij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook niet aantoonst. Zij maakt immers niet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met één van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ook ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt zodoende geen schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekster de aangevoerde schending van de hoorplicht niet betreft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij voert immers enkel aan dat zij de kans niet zou hebben gehad om meer informatie te geven over de bestaansmiddelen van haar echtgenoot en om aan te tonen dat hij niet behoeftig is. Deze kritiek betreft enkel de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad benadrukt dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, licht de verzoekster echter niet toe hoe en kan de Raad uit haar betoog ook niet afleiden op welke wijze deze hoorplicht zou zijn miskend bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten tezamen met de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Wat er ook van zij, uit de bespreking onder punt 3.2. blijkt reeds dat de verzoekster wel degelijk voorafgaand de gelegenheid heeft gehad om haar situatie en de inkomsten van haar echtgenoot, uiteen te zetten.

3.4. Tot slot moet worden geduid dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen (RvS 29 maart 2017, nr. 12.373 (c)).

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE